

Kitab Yoél jeung Garéja Masehi Advent Poé Katujuh Laodikia — Nomer Dua Puluh

Jeff Pippenger

2025-12-26

Nomer Dua Puluh

Dina kitab Yoél dijéntrékeun yén karuksakan kebon anggur Allah lumangsung dina generasi kaopat.

Firman PANGERAN anu sumping ka Yoél putra Pétuél.

Dangukeun ieu, heh jalma-jalma kolot, jeung pék nguping, sakumna nu nyicingan ieu tanah. Naha ieu kungsi kajadian dina mangsa maranéh, atawa malah dina mangsa karuhun maranéh? Caritakeun ieu ka anak-anak maranéh, sarta anak-anak maranéh sina nyaritakeun ka anak-anakna, jeung anak-anakna deui ka turunan anu séjén.

Anu ditinggalkeun ku hileud palmer, didahar ku walang; anu ditinggalkeun ku walang, didahar ku hileud canker; jeung anu ditinggalkeun ku hileud canker, didahar ku hileud caterpillar.

Hudang, hé nu mabok, sarta ceurik; jeung lolonglah, hé sakabéh anu nginum anggur, ku sabab anggur anyar; lantaran éta geus dipupus tina sungut maranéh. Joel 1:1–5.

Pasemon ngeunaan sapuluh parawan téh nyaéta pasemon ngeunaan Adventisme, sarta hudangna dina éta pasemon kajadian nalika gandum jeung jukut liar dipisahkeun; dina waktos éta, jukut liar hudang kana kanyataan yén maranéhna geus “dipotong jauh” tina “anggur anyar.” Kecap “dipotong jauh” ngagambarkeun léngkah kahiji perjangjian Abram, nalika hiji sapi bikang ngora, embe bikang, jeung domba jalu dipotong jadi dua bagian dina ritual pikeun ngaratifikasi éta perjangjian ku getih. Dina petikan perjangjian anu sarua pisan éta, Allah nétélakeun yén Anjeunna bakal nganjang ka umat-Na dina pangadilan dina mangsa generasi kaopat.

Sarta Anjeunna ngandika ka Abram, “Kanyahoan ku maneh kalawan pasti yen turunan maneh bakal jadi urang asing di hiji nagri anu lain milik maranehna, sarta bakal ngabdi ka maranehna; jeung maranehna bakal ditindes salila opat ratus taun. Jeung bangsa anu ku maranehna dibabdi, bakal Ku Kami dihukum; tuluy sanggeus éta maranehna bakal kaluar kalayan mawa banda anu loba. Ari maneh, maneh bakal indit ka karuhun-karuhun maneh dina karapihan; maneh bakal dikurebkeun dina yuswa sepuh anu saé. Tapi dina turunan kaopat maranehna bakal datang deui ka dieu; sabab kajahatan urang Amori can pinuh acan.” Kajadian 15:13–16.

Nalika éta nubuat kagenepan dina generasi kaopat, nya éta dina generasi Musa, PANGERAN maparin Sapuluh Parentah minangka lambang tina perjangjian antara Allah jeung umat pilihan-Na. Dina parentah anu kadua tina éta sapuluh parentah, cahaya tina opat generasi Abram dipulihkeun kamulyaanana.

Ulah nyieun pikeun maneh patung ukiran naon baé, atawa rupa naon baé tina naon anu aya di sawarga luhur, atawa anu aya di bumi handap, atawa anu aya di cai di handapeun bumi; ulah

sujud ka éta, sarta ulah ngabakti ka éta; sabab Kami, PANGERAN Allah maneh, nyaéta Allah anu timburu, anu ngukuman kasalahan bapa-bapa ka anak-anakna nepi ka turunan katilu jeung kaopat tina jalma-jalma anu ngabencian ka Kami; jeung anu nembongkeun welas asih ka rébuan jalma tina jalma-jalma anu nyaah ka Kami, sarta anu ngajaga parentah-parentah Kami. Exodus 20:4–6.

Opat turunan tina pajangjian Abram diasupkeun kana pangagungan sipat Allah salaku Allah anu cemburu. Kacemburuan-Na dipatalikeun sabalikan jeung arca-arca pahat. Dina turunan kaopat Abram urang ogé manggihan hiji pangadilan anu lumangsung sacara progresif. Pangadilan éta tumiba kana bangsa tempat umat Allah keur dina pangbeungkeutan, kitu deui kana umat Allah sorangan, sarta sanggeus éta, urang Amori bakal dihukum. Abram nandakeun hiji prosés pangadilan anu progresif anu dimimitian ti imah Allah sarta tuluy ngalangkungan dunya sacara progresif, jeung parentah anu kadua nandakeun yén prosés pangadilan éta ngabagi umat manusa kana hiji golongan jalma-jalma anu ngabencian Allah, jeung hiji golongan jalma-jalma anu mikanyaah Allah, ku kituna ngalambangkeun hukum Minggu anu ngagorowok, “Lamun maraneh nyaah ka Kami, tumaninah parentah-parentah Kami.”

Dina mangsa anu sarua nalika Hukum keur dipasrahkeun di Sinai, Musa dipintonkeun kana sipat Allah.

Geus PANGERAN ngandika ka Musa, “Pahatkeun keur maneh dua loh batu, sarupa jeung anu kahiji; sarta Kami baris nyerat dina loh-loh éta kecap-kecap anu aya dina loh-loh anu kahiji, anu geus maneh pegatkeun. Jeung kudu geus siap isuk-isuk, tuluy naék isuk-isuk ka Gunung Sinai, sarta ngadeuheus ka Kami di dinya, dina puncak gunung éta. Jeung ulah aya saurang ogé naék babarengan jeung maneh, malah ulah aya saurang ogé katempo di sakuliah gunung éta; kitu deui domba-domba atawa sapi-sapi ulah ngarit di hareupeun gunung éta.”

Tuluy anjeunna nyacag dua loh batu, sarua jeung anu kahiji; tuluy Musa hudang isuk-isuk pisan, sarta naék ka Gunung Sinai, sakumaha anu geus diparéntahkeun ku PANGERAN ka anjeunna, bari mawa dina leungeunna dua loh batu éta. Tuluy PANGERAN nurun dina mega, sarta ngadeg jeung anjeunna di dinya, tuluy ngumandangkeun jenengan PANGERAN. Tuluy PANGERAN ngaliwat di payuneun anjeunna, sarta ngumumkeun,

PANGERAN, PANGERAN Allah, welas asih tur marahmay, sabar, tur limpah ku kahadean jeung kayaktian, ngajaga welas asih pikeun rébuan, ngahampura kajahatan, palanggaran, jeung dosa, ari nu salah moal pisan dibébaskeun; nganjangkeun kajahatan para bapa ka anak-anakna, jeung ka anak-anak ti anak-anakna, nepi ka turunan katilu jeung kaopat.

Geus Musa buru-buru, tuluy sujud nepi ka taneuh sarta nyembah. Saur anjeunna, “Lamun ayeuna abdi parantos manggih kurnia dina payuneun Gusti, nun Gusti, mugi Gusti kersa angkat di tengah-tengah abdi sadaya; margi ieu téh umat anu teuas beuheungna; sareng hampura kajahatan abdi sareng dosa abdi, sarta tampi abdi janten milik pusaka Gusti.” Keluaran 34:1–9.

Pasrah kadua tina hukum téh saluyu jeung bagan panaratas taun 1850. Loh-loh anu kahiji geus direcahkeun, jeung dina loh anu kahiji aya kasalahan dina angka-angkana. Tuluy Israél baheula dijadikeun pangreksa hukum, jeung Israél modéren tuluy dijadikeun pangreksa hukum Allah jeung

hukum-hukum tina Firman nubuat Allah. Waktu dua loh éta mimiti diwanohkeun, aya pambrontakan sacara harfiah di pasanggrahan, jeung waktu bagan 1850 diwanohkeun, aya pambrontakan rohani anu keur mekar di pasanggrahan. Nubuat Abram ngeunaan turunan kaopat kacumponan ku Musa dina turunan kaopat, nalika Allah ngalegaan panyataan pangadilan dina turunan kaopat dina parentah kadua. Arca-arca ukiran jadi palsu tandingan kana ibadah anu sajati ka Allah, jeung timburu dina watak Allah dipatalikeun kana pangadilan éta. Tuluy Musa nenjo kamulyaan Allah. Anjeunna ningali timburu Allah minangka hiji unsur tina watak Allah, sakumaha digambarkeun ku “ngaran”-Na, jeung hubungan antara anu nyembah jeung dosa-dosa karuhunna dipedar.

Nalika Kristus nyucikeun Bait Allah pikeun kahiji kalina, mangka para murid émut yén karep anu ngagegedur pikeun bumi-Na geus ngaduruk Anjeunna. “Karep” éta nyaéta kecap “kacemburuan.” Sifat Allah anu nganyatakeun kacemburuan-Na téh mangrupa panggerak anu nungtun Kristus pikeun nyucikeun Bait-Na, sarta sipat profétis ngeunaan perluna ngaku dosa-dosa karuhun maranéh, engkéna jadi unsur anu hakiki dina panggero pikeun tobat dina panghukuman “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep. “Generasi kaopat” Abram ngembang kalayan beurat anu beuki gedé saterusna salila sajarah perjangjian. Kitab Yoel ngagambarkeun mangsa hujan pamungkas, anu kajadian dina poé-poé panungtungan. Kitab Yoel nempatkeun amanatna dina bubukana ku ngawanohkeun pesen ngeunaan opat generasi, minangka téma anu kacatet dina léngkah pangheulana tina perjangjian rangkep tilu Abram jeung Allah. Téma éta ngahontal kacindekan-Na dina kitab Yoel.

Sanggeus aya di Tanah Perjangjian, Peti Perjangjian diteundeun di Silo, tempat Eli imam agung anu jahat jeung bodo, sarta dua putrana anu lalim, dipapatkeun jeung panggero Samuél. Silo bakal jadi hiji léngkah dina lalampahan Peti, anu mangrupa lambang perjangjian. Sanggeus Peti dipaké minangka lambang pikeun ngaruntuhkeun témbok Yeriho, éta diteundeun di Silo kira-kira salila opat ratus taun, nepi ka pupusna Eli jeung putra-putrana anu jahat. Saterusna Peti éta direbut ku urang Pilisti, sarta sanggeusna, nalika Daud mindahkeun Peti ka Yerusalem, titingalian anu kahiji ngeunaan asupna kalayan kajayaan ka Yerusalem geus kalaksanakeun. Maksud anu dinyatakeun tina mindahkeun lambang perjangjian ka Yerusalem téh nyaéta yén Allah milih nempatkeun jenengan-Na di Yerusalem, sarta jenengan-Na pakait jeung kacemburuan-Na, anu pakait jeung pangadilan-Na anu cemburu dina turunan kaopat.

Dina waktu hukum poé Minggu, Gusti bakal ngangkat garéja anu jaya luhureun sakabéh pasir jeung gunung, sarta bangsa-bangsa kapir bakal nyarita, “hayu urang indit ka Bait Allah.”

Sarta bakal kajadian dina poé-poé panungtungan, yén gunung tempat Bait PANGERAN bakal diteguhkeun di puncak gunung-gunung, sarta bakal diluhurkeun saluhureun pasir-pasir; jeung sagala bangsa bakal ngalir ka dinya. Jeung loba jelema bakal indit sarta ngomong, Hayu maranéh, urang naék ka gunung PANGERAN, ka Bait Allahna Yakub; sarta Mantenna bakal ngajar urang ngeunaan jalan-jalan-Na, jeung urang bakal lumampah dina jalur-jalur-Na: sabab ti Sion bakal medal hukum, jeung pangandika PANGERAN ti Yerusalem. Yesaya 2:2, 3.

Firman PANGERAN medal ti Yerusalem, sabab di dinya Anjeunna milih nempatkeun “ngaran”-Na. Ka Musa, “PANGERAN lungsur dina mega, tuluy ngadeg sareng anjeunna di dinya, sarta ngumumkeun ngaran PANGERAN. Jeung PANGERAN ngaliwat di payuneun anjeunna, sarta ngumumkeun,

PANGERAN, PANGERAN Allah, asih tur welas, sabar, sarta pinuh ku kahadéan jeung kayaktian, anu ngajaga kanyaah-Na ka rébuan, ngahampura kajahatan, palanggaran, jeung dosa, tapi moal sakali-kali ngabébaskeun nu salah tina hukuman; nganjangkeun kajahatan bapa-bapa ka anak-anakna, jeung ka incu-incuna, nepi ka turunan katilu jeung kaopat. Keluaran 34:6, 7.

“Nganna”-Na téh watak-Na, sarta watak Allah kacida rumitna jeung kacida basajanna. Allah téh asih, éta nganyatakeun watak-Na sacara sampurna, tapi basajan. Kayaktian perjangjian Abram ngeunaan “generasi kaopat tina panghukuman” dimekarkeun “baris demi baris” ku cahaya tambahan tina parentah kadua ngeunaan generasi kaopat. Satuluyna pangalaman Musa ngalegaan cahaya ngeunaan patalina generasi kaopat jeung watak Allah, ku nambahan cahaya ngeunaan kacemburuan-Na. Inspirasi geus nangtukeun watak minangka “pikiran jeung rasaan anu dihiijikeun,” tapi inspirasi ogé geus ngawartosan ka urang yén pikiran urang lain saperti pikiran Allah. Watak-Na téh pikiran jeung rasaan-Na anu dihiijikeun, sarta watak-Na miboga kacida lobana segi saluareun pikiran jeung rasaan manusa urang anu basajan, nepi ka bédana téh nyaéta yén pikiran-Na leuwih luhur batan langit upama dibandingkeun jeung bumi.

“Sabab pikiran Kami lain pikiran maraneh, jeung jalan maraneh lain jalan Kami,” saur PANGERAN. “Sabab sakumaha langit leuwih luhur ti bumi, kitu deui jalan Kami leuwih luhur ti jalan maraneh, jeung pikiran Kami ti pikiran maraneh.” Yesaya 55:8, 9.

Ku kituna, ieu aya hiji pamikiran manusa pikeun direnungkeun; lamun tabiat Allah diwakilan ku ngaran-Na, mangka unggal manifestasi ngaran Allah téh mangrupa manifestasi tabiat-Na. Singa ti kaom Yuda nyégel jeung muka deui Firman nubuat-Na, Palmoni téh Nu Maha Endah, Nu Ngitung Rahasia, anu ogé Akar anu kaluar tina taneuh garing, sarta ogé rungkun nu hurung ku seuneu, tihang seuneu, malaikat agung Mikhael, jeung sajabana, jeung sajabana. Sipat-sipat tabiat Allah sakumaha diwakilan ku rupa-rupa ngaran-Na téh taya tungtungna. Ieu anu dimaksud ku “pamikiran manusa pikeun direnungkeun” téh. Di antara sakabéh rupa-rupa ungkapan tabiat Allah anu dipikanyaho aya, naon hartina—yén dina léngkah perjangjian anu pangheulana pisan dina prosés perjangjian tilu-lapis jeung Abram—“pangadilan generasi kaopat” téh mangrupa pernyataan dasar dina éta perjangjian—anu ngagambarkeun ngaran-Na?

Jeung Mantenna ngandika ka Abram, “Kanyahoan ku maneh kalawan pasti yén turunan maneh bakal jadi urang asing di hiji nagri anu lain kagungan maranéhna, sarta maranéhna bakal ngaladénan ka dinya; jeung maranéhna bakal ditindes salila opat ratus taun. Jeung bangsa anu ku maranéhna diladénan éta ogé ku Kami bakal dihukum; tuluy sanggeus éta maranéhna bakal kaluar mawa harta banda anu loba. Ari maneh, maneh bakal indit ka karuhun-karuhun maneh dina katengtreman; maneh bakal dikurebkeun dina umur sepuh anu hade. Tapi dina turunan kaopat maranéhna bakal datang deui ka dieu, sabab kajahatan urang Amori can acan pinuh.” Kajadian 15:13–16.

Watek Allah minangka Hakim pikeun manusa jeung bangsa-bangsa maparin ka manusa hiji mangsa pangujian anu dilambangkeun ku opat turunan. Allah teh Hakim, Anjeunna welas asih, Anjeunna sabar, sarta Anjeunna mawa pangadilan ka manusa jeung bangsa-bangsa nepi ka panceg dina turunan kaopat. Pernyataan dasar Allah dina perjangjian-Na jeung hiji umat pilihan ngawengku pangadilan turunan kaopat. Sakumaha amanat malaikat kahiji ngandung sakumna ciri tina masing-masing amanat tilu malaikat éta, kitu deui, léngkah kahiji dina perjangjian Abram ngandung ciri-ciri tina sakabéh perjangjian anu tilu rupa. Asma Allah nya éta yén Anjeunna teh Hakim anu welas asih, anu ngahakiman dina turunan kaopat. Unggal léngkah séjén dina sajarah perjangjian hiji umat pilihan ngadeg di luhur éta pondasi.

Nalika kitab Yoél ditempatkeun dina hudangna Ceurik Tengah Peuting dina ayat lima, sarta “anggur anyar” “dipotong” tina biwir maranéhna, panganteur kana pamisahan perjangjian pamungkas éta tina hiji umat perjangjian anu dipilih nyaéta amanat dasar tina perjangjian anu ngajentrekeun pangbarontakan umat perjangjian anu saterusna “dipotong” salaku hal anu kalakon dina turunan kaopat. Maranéhna “dipotong,” ku sabab henteu ngartos amanat dasar tina perjangjian.

Eta amanat dasar ngeunaan perjangjian dina opat ayat Kajadian lima welas éta, nyaéta tongkat pangukur—garis panghukuman anu dipaké nalika amanat batu puncak ngeunaan perjangjian ditepikeun minangka “anggur anyar” dina poé-poé panungtungan. Beuratna hal anu patali jeung hudangna para mabok urang Epraim, nalika “anggur anyar” éta “dipupus,” ngan sajatina kaharti—lamun éta ditempatkeun dina kontéks hiji pangucapan panghukuman ngalawan generasi kaopat panungtung tina hiji umat pilihan anu barontak, salila mangsa pangwawadian hujan ahir.

Dina Kajadian tujuh welas, urang manggihan léngkah kadua tina perjangjian tilu lapis jeung Ibrahim:

Jeung Allah nimbalan ka Abraham, “Ku sabab éta, maneh kudu ngajaga perjangjian Kami, maneh jeung turunan maneh sanggeus maneh turun-temurun. Ieu perjangjian Kami, anu kudu ku maraneh dijaga, antara Kami jeung maraneh sarta jeung turunan maneh sanggeus maneh;”

Sakumna budak lalaki di antara maranéh kudu disunatan. Maranéh kudu nyunatan daging kulup maranéh; éta bakal jadi tanda tina perjangjian antara Kami jeung maranéh. Jeung unggal budak lalaki anu geus yuswa dalapan poé kudu disunatan di antara maranéh, sakumna budak lalaki turun-temurun maranéh, boh anu lahir di imah, boh anu dibeuli ku artos ti jelema asing anu lain turunan anjeun. Anu lahir di imah anjeun, jeung anu dibeuli ku artos anjeun, enya-nya kudu disunatan; jeung perjangjian Kami bakal aya dina daging maranéh jadi perjangjian anu langgeng. Jeung budak lalaki anu henteu disunatan, anu daging kulupna henteu disunatan, jiwa éta bakal dipisahkeun ti bangsana; manéhna geus ngalanggar perjangjian Kami. Kajadian 17:9–14.

Léngkah kadua méré kasaksian kadua kana lambang “dipotong.” Kecap anu ditarjamahkeun jadi “dipotong” éta asal akarna kapanggih dina sato-sato anu ku Abram dipotong jadi dua bagian dina pasal lima welas, sarta dina éta petikan, saha baé anu henteu disunat bakal “dipotong” tina perjangjian. Sunat digantikeun ku baptisan dina sajarah perjangjian nalika Kristus keur netepkeun

pisan bebeneran-bebeneran ieu, sarta ku sabab éta, Anjeunna, minangka conto urang, dihudangkeun deui dina poé ka dalapan.

Tanda éta kudu dilaksanakeun dina poé kadalapan, sakumaha digambarkeun ku dalapan jiwa dina bahtera. Dina léngkah kadua ieu tés visual dilambangkeun, naha éta Israél milih antara nabi-nabi Isebel jeung Élia saméméh panghukuman anu dilaksanakeun ku Élia, atawa rarayna Daniel, Sadrakh, Mesakh, jeung Abednego katémbong leuwih séhat jeung leuwih gendut batan maranéh anu ngadahar dahareun raja; tés kadua téh visual. Sunatan téh tanda kahirupan, jeung dalapan jiwa dina bahtera ngagambarkeun jalma-jalma anu hirup sabalikna ti maranéh anu paéh.

Dina sajarah Kristus, nalika tanda perjangjian ngalih ka baptisan, rasul Paulus ngagunakeun pisan sajarah perjangjian dina ayat-ayat ieu pikeun némbongkeun robahan gedé dina sajarah perjangjian. Anjeunna ngagunakeun daging anu dipotong dina sunat minangka lambang manusa dina patalina jeung kaallahan, sarta minangka lambang tabiat handap manusa dina patalina jeung tabiat luhurna. Paulus ngajar murid-muridna ku ngagunakeun Firman nubuat Allah, sarta tujuanana minangka “jalma anu dipilih,” (sakumaha harti ngaran Saul) nyaéta pikeun ngaidéntifikasi robahan gedé dina sajarah perjangjian anu dilambangkeun ku peralihan ti Israél literal ka Israél rohani minangka umat perjangjian Allah. Dina ngalaksanakeun pagawéan anu ditugaskeun ka anjeunna, anjeunna nepikeun amanat nubuatna dina kontéks sajarah perjangjian.

Kajadian tujuh welas ngawakilan léngkah kadua tina tilu léngkah dasar perjangjian anu manggihan panggenepan omega-na dina tilu malaikat dina Wahyu opat welas. Léngkah kadua diwakilan ku tanda sunat, anu jadi perlambang segel Allah dina saratus opat puluh opat rébu, anu mangrupa panji, anu ngawakilan ujian nu katingali. Tilu malaikat téh mangrupa omega tina perjangjian alfa Ibrahim. Léngkah katilu pikeun Ibrahim nyaéta pasal dua puluh dua.

Malaikat PANGERAN nimbalan deui ka Ibrahim ti sawarga, saurna, “Ku diri Kami sorangan Kami geus sumpah,” dawuh PANGERAN, “sabab ku sabab maneh geus ngalakukeun ieu hal, sarta teu nahan putra maneh, putra maneh anu tunggal, tangtu dina ngaberkahan Kami bakal ngaberkahan ka maneh, sarta dina ngalobaan Kami bakal ngalobaan turunan maneh saperti bentang-bentang di langit, jeung saperti keusik anu aya di sisi basisir laut; sarta turunan maneh bakal ngabogaan gapura musuh-musuhna; sarta dina turunan maneh sakumna bangsa di bumi bakal meunang berkah; ku sabab maneh geus nurut kana sora Kami.” Kajadian 22:15–18.

Ayat kahiji dina éta pasal nyebutkeun, “Jeung sanggeus hal-hal ieu kajadian, Allah ngadatangkeun cocoba ka Ibrahim, sarta ngandika ka anjeunna, Ibrahim: tuluy anjeunna ngawaler, Tingali, ieu abdi.” Allah nyoba Ibrahim, ku kituna nandaan hiji ujian panungtungan, saméméh pangucapan perjangjian anu katilu. Nalika Ibrahim lulus dina éta ujian, mangka opat ayat panungtungan tina perjangjian Ibrahim anu tilu rupa ditepikeun. Ku sabab Ibrahim “nurutan” sora Allah, anu dina petikan ieu nyaéta “sora perjangjian”-Na, Ibrahim bakal dipaparin berkah jadi bapa bangsa-bangsa. Malaikat anu katilu téh mangrupa hiji ujian, anu saperti Ibrahim ngagambarkeun hiji ujian anu némbongkeun watak, jeung watak téh dumasar kana naha anjeun percaya ka Allah, saperti Ibrahim, atawa henteu. Jalma-jalma anu lulus dina éta ujian, saperti Ibrahim, bakal dipaké pikeun ngumpulkeun sakumna bangsa di dunya. Tujuh belas ayat, tina tilu pasal, nandakeun perjangjian antara Allah jeung hiji umat pilihan; sarta ku cara kitu éta ngagambarkeun alfa tina sajarah

perjangjian hiji umat pilihan, sarta ku cara kitu ogé, éta ayat-ayat ngagambarkeun omega tina sajarah perjangjian sakumaha diwakilan ku dihudangkeunana saratus opat puluh opat rébu.

Sabaraha lobana di antara urang anu rék meuli imah, atawa kandaraan, bari tacan heula nalungtik sarat-sarat kontrakna? Sabaraha lobana Advent Hari Katujuh Laodikea anu nyaho yén sarat pangheulana pisan tina kontrak perjangjian maranéhna jeung Allah téh nya éta Allah nétélakeun yén Mantenna téh Allah anu welas asih anu ngalaksanakeun pangadilan nepi ka turunan kaopat? Kanyataan anu matak prihatin téh nya éta maranéhna henteu nyaho kana bebeneran-bebeneran dasar sajarah Millerite, ogé henteu nyaho kana bebeneran-bebeneran dasar tina hubungan perjangjian anu ku maranéhna diaku, sarta ku lantaran éta maranéhna, saperti Israil baheula, henteu nyaho kana waktu kadatangan pamariksaan maranéhna. Panutupan tina mangsa pamariksaan éta, anu dimimitian dina 9/11, nya éta nalika maranéhna dihudangkeun dina tengah peuting ngan ukur pikeun nyadar yén maranéhna geus dipisahkeun.

Urang bakal neraskéun dina artikel salajengna.

“Dina tanggal 18 April, dua poé sanggeus pamandangan gedong-gedong ragrag kaliwat di hareupeun kuring, kuring indit pikeun ngalaksanakeun hiji pasini di Garéja Carr Street, Los Angeles. Nalika kami geus deukeut ka garéja, kami ngadéngé budak-budak tukang ngajual koran ngagero: ‘San Francisco diruksak ku lini!’ Kalawan hate nu beurat kuring maca béja munggaran anu dicitak kalawan buru-buru ngeunaan musibah anu pikasieuneun éta.

“Dua minggu ti harita, dina lalampahan mulang ka bumi, kami ngaliwatan San Francisco sarta, ku nyéwa hiji kareta, nyéépkeun sajam satengah pikeun ningali karuksakan anu lumangsung di kota gedé éta. Gedong-gedong anu kungsi dianggap tahan tina musibah, geus ngagolér jadi ruruntuhan. Dina sawatara kaayaan, aya gedong anu sabagianna neuleum kana taneuh. Kota éta nembongkeun hiji gambaran anu kacida pikasieuneunna ngeunaan teu mampuhna kapinteran manusa pikeun ngararancang wangunan anu tahan seuneu jeung tahan lini.”

Ngaliwatan nabi-Na, Sepanya, PANGERAN netelakeun hukuman-hukuman anu baris didatangan-Na ka jalma-jalma jahat: “Kami rek ngabinasakeun sakabéhna ti luhur tanah, saur PANGERAN. Kami rek ngabinasakeun manusa jeung sasatoan; Kami rek ngabinasakeun manuk-manuk di langit, jeung lauk-lauk di laut, katut batu-batu sandungan babarengan jeung anu jahat; sarta Kami rek mupuskeun manusa ti luhur tanah, saur PANGERAN.”

“Jeung bakal kajadian dina poé pangurbanan PANGERAN, yén Kami bakal ngahukum para pangéran, jeung anak-anak raja, jeung sakur anu maké papakéan asing. Dina poé éta kénéh Kami ogé bakal ngahukum sakumna anu ngaléngkah ngaliwatan bangbarung, anu ngeusian imah dunungan maranéhna ku kakarasaan jeung tipu daya....

“Sarta bakal kajadian dina mangsa éta, yén Kami bakal ngageledah Yerusalem ku lampu-lampu, sarta ngahukum jalma-jalma anu cicing anteng dina endapanna; anu nyebut dina haténa, PANGERAN moal ngalakukeun kahadéan, kitu deui moal ngalakukeun kajahatan. Ku sabab éta, harta banda maranéhna bakal jadi jarahan, jeung imah-imahna jadi karuksakan; maranéhna ogé bakal ngadegkeun imah, tapi moal nyicinganana; sarta maranéhna bakal melak kebon anggur, tapi moal nginum anggurna.

“Poé gedé PANGERAN geus deukeut, enya, geus deukeut, sarta gancang pisan datangna, malah sora poé PANGERAN éta; jalma anu perkasa bakal ngajerit di dinya kalawan pait. Poé éta téh poé amarah, poé kasusah jeung kasangsaraan, poé karuksakan jeung kabinasaan, poé poék jeung kalangkang, poé mega jeung poék pisan, poé tarompet jeung sora béwara perang ngalawan kota-kota anu dibenteng, jeung ngalawan munara-munara anu jangkung. Jeung Kami baris nimpakeun kasusah ka manusa, nepi ka maranéhna bakal leumpang kawas jalma buta, lantaran maranéhna geus dosa ka PANGERAN; jeung getih maranéhna bakal kaancurkeun kawas lebu, sarta daging maranéhna kawas tai. Boh pérak boh emas maranéhna moal bisa nyalametkeun maranéhna dina poé amarah PANGERAN; tapi sakuliah nagri bakal dihakan ku seuneu timburu-Na: sabab Mantenna bakal ngabasmi kalayan gancang sakabéh anu nyicingan éta nagri.’ Sepanya 1:2, 3, 8–18.

“Allah moal tiasa nahan deui lila-lila. Geus ti ayeuna pangadilan-pangadilan-Na mimiti tumiba ka sawatara tempat, sarta moal lila deui katampik-Na anu écés bakal karasa di tempat-tempat séjén.

“Bakal aya runtuyan kajadian anu nembongkeun yén Allah téh Nu ngawasa kana kaayaan. Kaleresan bakal diproklamasikeun ku basa anu écés tur teu bisa disalahtafsirkeun. Salaku hiji umat urang kudu nyiapkeun jalan PANGERAN dina pituduh pamaréntahan Roh Suci anu ngungkulan sagalana. Injil kudu dipasihkeun dina kasucianana. Walungan cai hirup kudu beuki jero tur beuki lega dina jalanna. Di sakumna widang, boh anu deukeut boh anu jauh, jalma-jalma bakal disaur ti sawah jeung ti pagawéan dagang anu leuwih umum, anu kalolobaanana ngeusian pikiran, sarta bakal dididik dina patalina jeung jalma-jalma anu boga pangalaman. Nalika maranéhna diajar kumaha digawé kalayan hasil, maranéhna bakal ngumumkeun kaleresan kalayan kakawasaan. Ku kalakuan-kalakuan pangersa ilahi anu kacida matak pikaheraneunana, gunung-gunung kasusah bakal dipiceun sarta dialungkeun ka laut. Amanat anu ngandung harti anu kacida gedéna pikeun para pangeusi bumi bakal kadéngé sarta kaharti. Jalma-jalma bakal nyaho naon ari kaleresan. Karya éta bakal maju terus, beuki ka hareup jeung beuki ka hareup, nepi ka sakumna bumi geus meunang pangéling, lajeng ahirna bakal datang.

“Beuki lila beuki écés, sapanjang poé-poé kaliwat, yén pangadilan-pangadilan Allah aya di dunya. Ku seuneu jeung caah jeung lini Anjeunna mapatahan pangeusi ieu bumi ngeunaan deukeutna sumping-Na. Waktuna geus ngadeukeutan nalika krisis anu gedé dina sajarah dunya bakal datang, nalika unggal gerak dina pamaréntahan Allah bakal diténjo kalayan minat anu kacida tarikna jeung kahariwang anu teu kaungkapkeun. Dina runtuyan anu gancang pangadilan-pangadilan Allah bakal silih susul—seuneu jeung caah jeung lini, dibarengan ku perang jeung tumpahna getih.”

“Mugi umat terang kana waktu pangdidatangan maranéhna! Loba kénéh anu can ngadéngé bebeneran pangujian pikeun mangsa ieu. Loba kénéh anu ku Roh Allah keur digugah. Waktu panghukuman karuksakan ti Allah téh mangrupa waktu rahmat pikeun jalma-jalma anu can kungsi meunang kasempetan pikeun diajar naon ari bebeneran. Kalawan lemah lembut Gusti bakal nenjo ka maranéhna. Haté-Na anu pinuh ku rahmat kagugah; panangan-Na masih kénéh ngalegaan pikeun nyalametkeun, sedengkeun panto geus katutup pikeun jalma-jalma anu

henteu daék asup.

“Rahmat Allah dipintonkeun dina kasabaran-Na anu panjang. Mantenna nahan hukuman-hukuman-Na, ngantosan supaya amanat panggeuing diproklamasikeun ka sakumna. Aduh, upama umat urang ngaraos sakumaha sakuduna tanggung jawab anu napak dina maranéhna pikeun masihan amanat rahmat panungtungan ka dunya, pagawean anu kacida endahna tangtu bakal kalaksanakeun!” Testimonies, jilid 9, 94–97.